

מקיפים המזבח לשמור צורת אדם המתוקנת ובפרט בשמיini עצרת שהוא הזמן של התיקון הגמור מקיפים.

[ונראה שמעטם זה אמרו (גייטין צב) שככל המגרש אשתו ראשונה אפילו מזבח מורייד עליו דמעות, שהצורה השלים של אדם דהינו זכר ונקבה בא מקום המזבח וכשנפוגמה צורה זו מתמוטט המזבח ודוד'ק].

לב:יב. ואتن את ספר המקנה אל ברוך בן נריה בן מחסיה לעיני חנמאל דדי ולעינוי העדים הכתבים בספר המקנה לעיני כל היהודים **הישביס בחצר המטרה.**

עיין כאן בראש"י שכטב שיש נוטים לומר דודו ובן דודו היה חנמאל לירמיה וכו' וכטב שאין זה נכון שלא מצינו בכל המקרא אח נכוון אלא מצינו. בכל המקרא אח האם קריי דוד. ונראה שיש להשווות הא דמכות גב שרב קרא לרבי חייא בשם חביבי וכטב שם רשי' (ד"ה חביבי) אחיו אביו, והלא ידוע שרבי חייא היה גם אחיו אמו (עיין סנהדרין ה,א ופסחים ד,א) ולמה כתוב כן, אלא דס"ל דחביבי שהוא התרגום של דודי קאי דוקא באח מן האב. אמנם עיין רשי' לעירובין יב,ב ד"ה חביבי שכטב וז"ל רב חייא שהוא אחיו אביו ואמו של רב עכ"ל. וכן עיין חולין לב,א לא הוה עכ"ל. וכך עיין חולין לב,א לא הוה בדיחנא ביה בחביבי וכטב שם רשי' (ד"ה אמר) וז"ל לא הייתה דעתינו גסה בדודי רבוי חייא וכו' רב בר אחווה ובר אחתייה דרבי חייא הוה עכ"ל. וכך עיין ברשב"ס ב"ב מא,ב (ד"ה חביבי) שכטב וז"ל רבוי חייא דודו של רב כדאמרין בסנהדרין

דופי ומשום הכי מתארה כאהבת עולם.

לא:כא. עד מתי תתחמקין הבת השובbeta כי ברא ה' חדשה בארץ נקבה **תשובב גבר.**

נקבה תשובב גבר... ביבמות שבב אמרו שהשרוי ללא אשה שרוי ללא חומה דכתיב נקבה תשובב גבר, והובא בספרים שעשו הטעם שהכלה מקיפה החתן בחומה. והובא גם כן בספרים בשם הארץ"ל שהקפת מזבח בסוכות וכן בהושענא הרבה הוא מטעם שחותם אותן **אותיות חומות.** והנה בראש"ד בפירוש לספר יצירה כתוב שגם בדומים יש זכר ונקבה ולפי הבנתנו המדעית באתום ישנים דברים המשבבים סביב לדברים אחרים וזהו נקבה תשובב גבר. ונראה להשווות מה שאמרו במנחות קי,א אלו גליות של שאר ארצות שאין דעתן מיושבת עליהם כבנות ודוד'ק. והרגשתי שעני הקפת הכללה הוא להראות שהיא שומרתו בחומה, וכן הקפת המזבח (ובימה במקומות מזבח דמטע"ז בעין שתהיה במרכז בית הכנסת שהמזבח היה באמצעות העזרה, וכן עיין שו"ת חתם סופר או"ת סימן נא מש"כ אודות ברכת הودאה בשעת עלייה ועלייה הוי כנגד קרבן תודה ועלייה הוי כהבאת קרבן מטע"ז) נראה דכיוון שעפרו של אדם הראשון נלקח ממקום זה (עיין ירושלמי ניר פ"ז נטל הקב"ה מלא תרווד מזבח נטול וברא בו אדם) זמן סוכות הוא לתקן צורת האדם שהרי הפרים מתמעטים וחולכים (עיין בחורות לנחמייה ח-יז וגם לזכירה יב-יו"ד)

פי נביה יש בעשה אותה דין כי אם שמע אותה ורצה לעשות רצון בוראו כנגזר אין עליו חטא אבל יש לו זכות בו וכיו' אבל אם לא שמע המצוה והרג אותו לשנאה או לשלול אותו יש עליו העונש כי הוא לחטא נתקווע ועבירה היא לו וכו', וממילא אי לאו דיחוקים מלכאה והיה רחב"א עושה לקיים דברי הנביה לא היה עליו שום עונש, אלא מדמלכאה הוא ואין כאן מצוה חיובית תפס דלאו אורח ארעה ודוו"ק.

מאה. ויבאו אנשים משכט משלו ושמרו שמניהם איש מגליך זקן וקרעי בגדים וمتגדדים ומנחה לבונה בידם להביא בית ח'. ומתגדדים... בתים נחמה יוטא תחיה הקשתה דהיאך היו ראשאים והוא „לא תtagוזדו“ כתיב (ועיין מועד קטן כו, א דנפ"ל הנגנת קריעה על ערי יהודה בחורבנן מהאי קרא ועין שם בתוספות ד"ה משכם). ולק"מ דشرط לנפש בעיננו ועין Tosfot סנהדרין סח, א ד"ה היה והתס הקשו שהיה מכח בברשו עד שדמו שותת לארץ על מיתת רבינו אליעזר ותרצו דאי"ז לנפש שכונתו הייתה משום תורה.

מח: יו"ד. אrror עשה מלאכת ח' רמייה ואrror מנע חרבו מדט. מלאכת ח' רמייה... הרמב"ס פ"ב מתלמוד תורה ה"ג כתוב מלמד התינוקות שהוא מניח התינוקות ויוצא או שהוא עושה מלאכה אחרת עמהן או שהוא עושה מתרשל בלימודן הרי בכלל אrror עשה מלאכת ח' רמייה ובחערות רב יעקב

דרב בר אחוה דרבנן חייא ובר אחתייה דרבנן חייא עכ"ל. ויל. אמנים ייל דהנה עיין יכמota כאב שנגרו על אשת אחיו האס מן האב משום אשת אחיו האב מן האס וטעמא Mai משום דכללו דבי דודי קרי לה והיינו דבלשון בני אדם קוראים כן, וככוונת רשי"י בירמיה היא לומר שבמקרה לא מצינו שאח האס נקרא דוד.

לו: כח. שוב קח לך מגלה אחרת וכתב עלייה את כל הדברים הראשונים אשר היו על המגילות הראשונות אשר שרף יהוקים מלך יהודה.

לו: כט. ועל יהוקים מלך יהודה תאמר כה אמר ח' אתה שرفת את המגילות הזאת לאמר מודיע כתבת עלייה לאמר בא יבוא מלך בבל והשחית את הארץ הזאת והשבית ממנה אדם ובהמתה.

מגילה אחרת... המגילות הזאת... עיין במרגליות הים לסנהדרין פב, א אות ח' שביאר בפסוקים אלו מה שאמרו בגמרה שם שרחב"א מצא גלגולתו של יהוקים והיה כתוב עליו זאת ועוד אחרת.

והנה אמרו בגמרה שם שאמר האי גולגולתא של יהוקים דכתיב ביה „קברות חמור יקרו סחוב והשלך מהלאה לשערי ירושלים“ ואמיר מלכאה הוא ולא אורח ארעה לבזויי, עיין שם. וצ"ע דאפילו אי לאו מלכאה הוא יש חיוב קבורה ואיסור בזיוון המת. ונראה לבאר על פי מש"כ הרמב"ן לבראשית טו-טו זיל „אבל כאשר תצא הגירה על